

Rashōmon

i

Dins un bosc

Ryūnosuke Akutagawa

Una edició de **Ko Tazawa**

Índex

- 09/** La raó de ser d'aquesta sèrie de literatura japonesa
- 10/** Cronologia
- 12/** Sobre l'autor i la seva literatura
- 17/** *Rashōmon*
- 27/** *Dins un bosc*
- 39/** La pel·lícula *Rashōmon* d'Akira Kurosawa i els contes d'Akutagawa: un estudi comparatiu
- 59/** Originalitat dels contes d'Akutagawa

Un dia al capvespre. Un servent s'aixoplugava sota el Portal de Rashō.

No hi havia ningú més sota el portal ample, tret d'un grill que s'aferrava a un pilar gros la pintura vermella del qual es despenia ací i allà. Com que el Portal de Rashō se situava a la Gran Via de Suzaku, el més normal hauria estat veure dues o tres dones amb barret de palla o alguns homes amb barretina aixoplugant-s'hi. En realitat, però, ell es trobava tot sol.

Kyoto estava en un declivi remarcable per culpa d'una sèrie de calamitats que hi havia hagut al llarg dels últims dos o tres anys, com ara terratrèmols, tornados, incendis i molta fam. Un llibre antic diu que, pels carrers cèntrics, la gent venia com a llenya pilots de trossos de fusta pintada amb laca vermella o xapada d'or o d'argent obtinguts trencant imatges de Buda i instruments per a cerimònies budistes. Si el centre de la capital estava així, era lògic que a ningú se li acudís restaurar el Portal de Rashō, ja abandonat. Aleshores, aprofitant l'estat d'abandonament, hi habitaven guineus i teixons, i lladres també. Finalment, va arrelar el costum de portar-hi i llençar-hi els cossos dels morts que no tenien familiars. Feia tanta por que ningú no s'hi apropava després de la posta de sol.

Els corbs s'hi aplegaven, no se sabia des d'on, com si compensessin la solitud. De dia, volaven dibuixant cercles al voltant de l'ornament de la teulada alta i cantaven. Sobretot, quan el cel es tenyia de vermell pel capvespre, els corbs es veien clarament i semblaven grans de sèsam negres. Els corbs venien, naturalment, a picotejar la carn dels morts abandonats al pis superior del Portal —aquell dia, però, no se'n veia cap, segurament perquè ja era molt tard. Únicament es veien les taques blanques dels excrements dels corbs enganxats sobre l'escala de pedra mig enderrocada i per les esclertes per on creixien les herbes llargues—. El servent mirava distret la pluja que queia, amb el cul del quimono blau destenyit posat al més alt dels set esglaons, i es tocava un gra de la galta dreta.

He escrit “un servent s’aixoplugava”. Tanmateix, semblava com si ell no tingués res a fer, encara que parés de ploure. Abans, havia de tornar a la casa del seu amo, naturalment. Però l’amo l’havia fet fora feia quatre o cinc dies. Com he dit abans, Kyoto es trobava en un declivi inenarrable i una de les conseqüències del declivi, tot i ser poc important, era que el servent havia estat acomiadat pel seu amo, a qui havia servit llargament. Per tant, potser és més apropiat dir “un servent que no tenia on anar es trobava perdut sota la pluja” que no pas “un servent s’aixoplugava”. A més a més, el temps afectava considerablement el sentimentalisme d’aquest servent de l’època de Heian¹. La pluja que havia començat a caure després de l’hora del mico (cap a les 14 hores) no volia amainar encara. Per això, des de feia una estona, el servent sentia, sense escoltar-lo, el soroll que feia la pluja en caure sobre la Gran Via de Suzaku, pensant com podria sobreviure l’endemà abans que res, és a dir, reflexionant vagament per arreglar una cosa impossible d’arreglar de cap de les maneres.

La pluja venia de lluny aplegant tot el soroll, prou per embolcallar el Portal de Rashō. El crepuscle enfosquia el cel gradualment. El servent va mirar cap amunt i va veure com la punta corbada del teulat del Portal sostenia un núvol tenebrós i pesat.

¹ Època inclosa entre el 794 i el 1192 i situada abans de l’època feudal dels samurais.